

СВОБОДА **SVOBODA**
Українська газета
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1109 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Address: "СВОБОДА," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

„Добра воля” супроти Москви

На сторінках „Нью Йорк Таймс”, в рубриці „Листи до редактора”, ведеться кілька тижнів полеміка між колишнім послом в СРСР і Югославії, професором Принстонського університету Джорджем Кеннаном і сенатором з Коннектикута Томасом Даддом. Обидва вони — демократи, але розбіжності в їхньому політичному світогляді, зокрема в поглядах на міжнародну ситуацію — основні. Ці розбіжності мають за мікроджерело переконання Кеннана, що між США і СРСР та взагалі комуністичним світом треба і можна дійти до розуміння та „співіснування”, а Томас Дадд твердить, що таке погодження неможливе, бо Москва і міжнародний комунізм змагаються до знищення вільного світу, і тому мир треба базувати на силі вільного світу, з якою єдино рахуються комуністи.

У своєму листі до редакції „НН Таймс” з 30 березня ц. р. Джордж Кеннан, обороняючись проти закриття сенатора Дадда, що він, Кеннан, є речником тієї американської політичної школи, яка вважає, що тільки „пересуди і підозри” стоять на перешкоді добрих взаємин з СРСР”, твердить, що він „тільки” стверджує „гостру потребу такої американської політики, яка у всякий належний і конструктивний спосіб поліпшить взаємини між СРСР і США”. У зв’язку з цим висловом Кеннана Томас Дадд пригадав, що вже й раніше Кеннан доряджував американській політиці проявляти „добро волю” у відношенні до Москви. Томас Дадд, який зі свого боку доряджує гостру потребу Москви у харчах і промислових виробках використовувати для вигоди політичного характеру, наводить цілу низку „актів доброї волі” з боку США та реакції Москви на такі акти: такими реакціями були задоволення середньої Європи, спричинення берлінської кризи, створення комуністичного режиму на Кубі, — і до цих фактів можна було б додати ще декілька інших доказів, що Москва кожний „акт доброї волі” сприймає як доказ слабости Америки й захопу і захопоту до дальших провокацій.

Дуже прикро, що навіть такий державний муж, як колишній посол в Москві, який повинен би знати дійсну суть російського імперіалізму та загрози на його послугах міжнародного комунізму, вірить у можливість „конструктивних способів” задля покращання взаємин між Вашингтоном і Москвою. На щастя, зростає кількість державних мужів за зразком не Кеннана, а Томаса Дадда, які на основі історичних дат і фактів знають, що російсько-большевицький імперіалізм був і є ворогом „число один” Америки і всього вільного світу, ворогом, якого не приєднають ніякі „акти доброї волі”.

Нати і їхні Катині

У вересні 1939 року, коли Москва на спілку з гітлерівськими окупантами загарабала Польщу, в совєтських таборах полонених опинилися сотні тисяч офіцерів і воїнів розбитої по-зрадницькому польської армії. Волками заповнено табори примусової праці совєтської Півночі й Сибіру. Основну масу офіцерів загнали під Смоленськ, в Катині, де вони усі поголовно загинули, знищені вночі 1940 року під час кривавої масакри. Згодом — після того, як гітлерівсько-сталінський договір про дружбу й ненапад замінився у відкритому ворожнечу і армії Гітлера рушили на Совєтський Союз, московські кати проголосили, що масакру польських офіцерів учинили... німці.

З того часу довгими десятиріччями Москва рішуче заперечувала будь-яку свою причетність до катинської масакри. Зібрані польським еміграційним урядом і різними міжнародними чинниками доказові матеріали про безсумнівну вину Москви у вимордуванні кільканадцяти тисяч польських офіцерів совєтська пропаганда відкидала з „глибоким обуренням”, називаючи їх фальшивими і злобними брехнями.

Але минуло 25 років з часу катинського злочину, і Москва, вповаючи на те, що пам’ять про страхотливий Катинь уже затерлася, пробус скинути з себе відповідальність за допомогою нової, правдоподібнішої версії. В цій нововрабованій московськими спедами версії, пушеної через ліберальну пресу в Швеції та інших західних країнах, уже не заперечується факту, що масакру в Катині учинено вночі 1940 року, значить це перед німецько-совєтською війною, але тієї обставини, що виконавцями цього масового душогубства були спеціалісти НКВД, але відночас із цим усім вини складається на режим Гітлера, мовляв, розстріляно всіх тих польських офіцерів внаслідок „підпентів” та „інтриг” гітлерівських агентів, які переконали Сталіна і Берію, керівників НКВД, про konieczність знищення польських офіцерів.

Але нікого в світі московські кати цим не переконують. Крім польського Катиня в пам’яті поновлених Москвою народів ще й десятки інших „катинів” — масові убивства українців у Вінниці в 1937-40-их роках, у Львові, Дубні та багатьох інших містах Західної України, переведені Москвою криваві народоубивничі акції серед татар у Криму й над Волгою, серед кавказьких та азійських народів. Відповідальності як вини Москви за ці злочини ніякими версіями не затерти.

НІМЕЧЧИНА ЗГАДУЄ БІСМАРКА

Мюнхен. — Отто Бісмарк, „залізний канцлер”, творець Німецької імперії, народився 1815 року. Це був прусський шляхтич, що, прийнявши від короля свої країни пост голови уряду, заявив у своїй Прусії: „Великі питання нашої доби ринаються не народним голосуванням, а кров’ю й залізом”.

Німеччина складалася в середині минулого століття з багатьох малих князівств і двох великих монархій: Австрії і Прусії. Партия „великонімців” хотіла створити єдину імперію з усіх цих країн, включивши з не-німецькими й провінціями Австрії. „Малонімці” уважали за більш реальне створити німецьку державу з німецьких територій, без частин Австрії. Бісмарк подбав про організацію сильного війська, щоб зброєю виключити Австрію із німецької спільноти. Цікаво, що у війні Прусії проти Австрії 1866 року, на боці Австрії було королівство Баварія.

На шляху до дальшого об’єднання німецьких територій під проводом Прусії стояв французький уряд на чолі з Наполеоном III. Бісмарк свідомо готувався до війни з Францією, бо був певен, що Наполеон III не зможе допустити до створення Німецької імперії. У 1870 році Наполеон дав себе вманеврувати у війну з Прусією, хоч французька армія була зовсім не підготована до походу на „пруського короля”.

На початку збройного конфлікту в світі бачили симпатії до Прусії, як атакуючої країни. Але скоро виявилось, що Прусія та інші німецькі країни мали перевагу в війні проти Франції. Французька армія здалася, в полон попав і Наполеон III.

Доля Франції була в руках прусського уряду. У Версалі, столиці французьких королів під Парижем, прусський король Вільгельм I проголосив імператором Німеччини. В провідних німецьких колах почалося „запаморочення від успіхів”. Один із німецьких князів сказав Бісмаркові: „Тепер воєни (французи) в наших руках, тепер можемо з ними робити все, що хочемо”. На це Бісмарк холодно відповів: „Ви це можете говорити, як князь, але я — шляхтич і з цим не згоден”.

Бісмарк розумів, що Німеччина не повинна занадто порушувати політичної рівноваги в Європі, бо тоді її приєднати стануть її ворогами (Англія в першу чергу). Тим то він був проти анексії французьких провінцій Ельзасу й Лотрингії, але мусів уступити вимогам князів і генералів.

В дальшій своїй політиці Бісмарк, як канцлер імперії підтримував, щоб Німеччина не опинилася між двома великими державами: Францією і Росією. Щоб французи легше перенесли втрату Ельзасу й Лотрингії, Бісмарк сприяв поширенню Франції в колоніях — в Африці й Азії. Про поширення території Німеччини в Європі він не думав, уважаючи, що Німеччина мусить задовольнитися тим, що має. Тільки в Африці, на Тихоокеані океані і в Китаї придбала вона деякі колонії, що не давали прибутку державі. Він умів зробити Австрію союзницею німецької імперії, але підтримував приязні відносини

і з царською Росією, щоб не віддати її в обійми Франції, що мріяла про віддачу за поразку 1870 року. 1890 року молодий імператор Вільгельм II звільнив Бісмарка з посту канцлера. Почалося „бразняння зброєю” і воєнні промови балачкою кайзера, що любив говорити про німецький „залізний кулак”. Бісмарк гостро критикував красномовство Вільгельма II, що зумів об’єднати проти Німеччини „огонь і воду” — французьку республіку й російську деспотичну монархію.

Дух політичного реалізму в закордонній політиці — це те, що циніти теперішні Німеччини в діяльності Бісмарка. Це ж Бісмаркові належать слова на означення політики: „Політика — це мистецтво можливого”. Це значить, що політика не сміє керуватися фантастичними бажаннями й планами, а повинна оцінювати дійсність і власні сили. Вільгельм II пішов за прикладами переказів в Європі і програв першу світову війну. Гітлер ще далі відійшов від „мистецтва можливого”, мріяв про світове панування, і довів Німеччину на край безодні.

Мабуть для того, щоб пригадати, як він закордонно політику Бісмарк, зібрався парламент Німецької Федеративної Республіки в Бонні 1-го квітня, щоб відзначити 150-річчя засновника об’єднаної Німеччини. Історик Ротфельс заявив у своїй промові в парламенті, що політика Бісмарка, особливо в пізній добі, була виразно європейською.

В ушануванні пам’яті Бісмарка взяли участь і ті партії, що в минулому мали з Бісмарком гострі поразки. В 1878 р. Бісмарк провів у парламенті закон проти соціалістів, і ця партія була заборонена. Але соціал-демократія, не вважаючи на заборони, ще зміцніла, і довелося той закон скасувати. Так само мав Бісмарк конфлікти з Католицькою Церквою („культурий бій”), але й тут зумів піти на поступки, за правилами „мистецтва можливого”. Ці конфлікти належать до минулого, і Бісмарк мав відвагу визнавати власні помилки. Тому не дивно, що соціал-демократичний голова Західного Берліну, В. Брандт, звелів покласти вінки біля пам’ятника Бісмаркові.

В одній католицькій газеті в Бюрбургу знаходимо гостру оцінку діяльності „залізного канцлера”: „Бісмарк точно те саме показав у своїй діяльності, що здійснив Адольф Гітлер у безоглядному перебіженні, а саме, що сила стоїть вище права і що успіх оправдує все безправство”. Нам здається ця критика перебільшеною.

П. А.
● В Іспанії в Англії знайшли 42-річну Джену Ніколі Босток мертвою в її домі, при чому власні поклади свідчать щодо причини її смерті. Зона була тенісником з вигравала кілька матчів із репрезентантами американського тенісу. Вона була одружена й мала дві доньки.
● 3-посеред 47-ох членів проходу двох французьких католицьких студентських організацій виключено з проходу 27 студентів і студенток — після того, як вони відмовилися припинити свою активну участь в політичному і робітничо-професійному русі та обмежитися до конфесійної організації та праці в своїй католицькій організації.

**Вогонь Галайчук
ЧЕРВОНА ПАРТИЗАНКА В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ**

Буенос Айрес. — Наприкінці березня комуністи зазнали шаленої поразки в Латинській Америці. 22-го березня в Колумбійській збройній силі опанували вранці околицю Ель Пато, від 1962 р. контролювану червоними партизанами, а тиждень пізніше покінчилися невдачею спроба зайняти червону партизанку в Південній Бразилії: військові розгромили партизанський загін, який успіш протягом одного дня розбавили три невеличкі заголи на кордоні Аргентини й Парагваю.

Ці дві перемоги не дають, на жаль, основи для надто оптимістичних висновків, бо червона партизанка — це стоголова потвора. Згідно з твердженням заступника державного секретаря Томаса Мана, під кінець минулого року діяла вона в Колумбії, Венесуелі, Болівії, Гватемалі й Гондурасі. Слід додати, що в минулому були спроби в тому напрямі також у Парагваї, в Перу та в Аргентині.

Про розміри та форми партизанки у двох країнах Середньої Америки, Гватемалі й Гондурасі, не маємо ближчих даних. Коли йдеться про Болівію, діями там минулого року досить активні партизанські заголи в рамках революційного руху, що усунув Паса Естенсору, але не були вони такі комуністичні, як криптокомуністичні: організували їх і керували ними діячі Вільйовської Соціалістичної Фаланги. А слід пригадати, що та партія, не зважаючи на назву, має чіткий націоналістичний характер і творить бойові партизанські групи.

Хіба приймаючи дуже широкі розуміння партизанки, можна вложити у нього озброєних селян і рукокопів під марксистською кермою (перших очолює Нюфольо Чавес, других — відомий троцькіст Лечін). Під час першої адміністрації Паса Естенсору, ін-діанським селянам нападати на міста, щоб „грабувати награбчане”; годі трактувати як партизанку ті напади, які по-важно турбували уряд, але не були звернені проти нього. Збройні здури рудокопської міліції з поліцією та військом годі підняти під поняття партизанських операцій. Але та міліція, озброєна, дисциплінована та політично унаправлена, могла б творити надійну базу для партизанки у майбутньому.

Залишаючи набоці Гватемалу, Гондурас та Болівію, можемо приступити до систематизації дотеперішніх проміжних латиноамериканської партизанки під різними кутами — з погляду людського матеріалу, оперативного терену, тривкості.

З расового погляду лише в Перу партизанки рекрутувалися з 3-помих чистокровних індіанців, подібно як селянські ватаги, що нападати на болівійські міста, але їхній вождь був білий і навіть звався Бьянко. Слід додати між рядками, що він є особою, відомою в Аргентині, бо колись студіював в університеті в Ля Платі і жив у злиднях, як сотки його земляків, що студіюють у тому університеті. В інших краях партизанки білі або метиси. Поза Колумбією, де здебільше міський елемент, в Аргентині виключно інтелі-

гентський, студенти й абсолюти університету; було очевидно, що перший аргентинський табір творив кадри для партизанського руху, подуманого на широку шкалу. Від людського матеріалу — сільського чи міського елементу — слід відізнати оперативний терен.

В усіх латиноамериканських країнах партизанки оперували на притаманному їм терені — сільському, зокрема лісовому. Лише в двох країнах, де така класична партизанка не мала успіху, можна зустрітися з своєрідною міською партизанкою: на велику шкалу у Венесуелі, на малу — в Аргентині.

У Венесуелі, головному терені кастрицької офензиви, класична партизанка відіграла підтримку до загальної насприятливій географічній умовини та неприхильності населення. Як основні засоби тої офензиви зарисовуються саботаж проти нафтопроводів, а далі проти комунікаційних ліній, і, зокрема, „неконвенційні” способи ведення війни” (виживаючи терміну, прийнятий в американській стратегічній літературі) на міському, в першу чергу столичному терені. Коли систематизуємо ці останні, зможемо вирізнити дві фази:

1) Спершу довготривала саботажна акція, основна мета якої була економічна: унеможливити Бетанкурів побудову соціальної демократії (небезпечної конкуренції для кастрицької концепції), спричинити втечу капіталів, венесуельських і чужих, економічне заломання та безробіття, злидні, у яких венесуельське робітництво мало „дорігати до пролетарської революції”.

2) Коротка, інтенсивна теоретична акція напередодні й під час президентських виборів у 1963 році з політичною метою. Згідно з відомою Кастровою тезою, латиноамериканські злидні мусять вибити між демократичними вольностями і хлібом, бо, мовляв, у Латинській Америці репрезентативна демократія не може бути нічим іншим, як фарсом. Коли то твердження не підтверджене дійсністю — тим гірше для дійсності. Треба було доказати, що Бетанкурів спроба заповнити хліб разом із свободою — недержавна, і тому Кастро „поставив вето” на президентські вибори у Венесуелі, а білці Визвольної Армії обстрілювали та обкидали гранатами черги громадян перед виборчими локнями, щоб викликати „спонтанний бойкот виборів” — інституції, притаманної для репрезентативної демократії, несприятливої для кубинської демократії через аліази.

Рік тому, після ліквідації аргентинської партизанки, викрив в Буенос Айресі та в околиці явчий марксистський інспірації. Можна було зустрітися з поглядом, що, після невдачі у лісах, червоні перекладали бойову акцію на міський терен — але дальших спроб у тому напрямі не було. Велику роботу деякі, зокрема інфлітровані марксистами, пероністські групи та націоналістичні з лівих фракцій тасмійно націоналістичної організації „Текуара”. Ком-

„ВЕЛИКЕ СУСПІЛЬСТВО” ПРЕЗИДЕНТА ДЖАНСОНА

Відколи волею народу Линдона Джансона став Президентом 3-дніанній Держави, він почав шукати точне, але коротке визначення своєї концепції про уряд, шукати означення своєї програми, що мусить бути зроблене, щоб забезпечити американському народові ліпше майбутнє.

Спочатку він мав намір назвати свою програму „Ліпший Курс”, на відміну від старого Рузвельтового гасла „Новий Курс”, бо вважав, що ці слова можуть окреслити значення його програми. Пізніше він спинився на назві „Війна з убогістю”. Але, хоч ця назва й висловлювала суттєву частину програми Президента, всієї ідеї вона не віддзеркалювала. Тепер він, очевидно, вирішив, що все, що хоче зробити для своєї країни, найліпше окреслював б слова „Велике Суспільство”. Президент Джансон повторює їх майже в кожному своєму виступі, на кожній пресовій конференції.

Яке значення має для Президента це поняття „Велике Суспільство”? Воно, без сумніву, не означає собою проекту організації нового світу чи навіть прикладу, що за ним мали б йти нові, молоді нації. Це поняття означає для нього здійснення обіцянки, включеної в Декларацію та американську Конституцію ще багатьох років тому. Джансон вважає, що без осягнення цієї американської мети США не будуть в стані виконати свої зобов’язання як велика світова держава. Ролі Америки та її впливу в міжнародних стосунках, — сказав Президент, — великою мірою залежатимуть від успіху цих невдачі цих великих американських заходів.

На думку Президента, „Велике Суспільство” — це 3-дніанній Держави, де расово боротьбу змінено гарантованою законом расовою рівністю в повсякденному житті, де економічні можливості дано всьому народові, де освіта молоді відповідає вимогам прогресу науки й техніки у промисловому суспільстві.

Безперечно, плани Президента для розвитку народного господарства, його програма боротьби з убогістю, його ідеї поліпшення освіти, житлових умов, транспорту, заміни міських нетрів добрими будинками для небагатого населення — все це коштуватиме великих грошей. А одночасно Президент закликає до абсолютної економії у витратах збирання з населення податків. Його опоненти заперечують, що для всього того Президент мусить збільшити витрати уряду.

„Але, — сказав Президент, — ми можемо здійснити всі наші плани, бо ми осягнули такого рівня нашої оборонної сили, що вона перевищує будь-яку воєнну силу в світі і с досить ефективною, щоб відвернути атомову війну. Тому ми можемо тепер почати обнижувати колосальні видатки на військові цілі, вкладаючи ці гроші у майбутнє наших людей та забезпечення добробуту інших народів по інших, бідніших країнах... І наскільки Президент може досягнути поставлених для американців цілей, настільки 3-дніанній Держави зможуть забезпечити ще щедрішу та ефективнішу допомогу країнам, які її потребують”.

Американська Рада
Китайський радіопередавання до українців
Польсько-американський тижневик „Гвіздар Полярний” з 3-го квітня ц. р. в замітці п. з. „Пейпінг підбурює українців”, — подас на підставі інформації лондонського польського часопису „Лісник Польскі” цікаву вістку про те, як комуністичний Китай у своєму ідеологічному конфлікті з Москвою порушує також і українську проблематику.

Від деякого часу китайці заповнали збирають матеріали про совєтський колоніалізм та про совєтські злочини, учинені в Україні, — особливо в той період, коли був там Хрущов сталінськими намісником.

Останнім часом, — як пише автор замітки, — надійшли нові сенсаційні відомості про китайську кампанію проти Кремлю. Отож китайці звертаються тепер через радіо до совєтських воєнків української національності, що відбувають службу на Далекому Сході. Короткий зміст тих авдіцій такий:

„Українці! Для чого вас розмістили над Амурою, над берегами Тихого океану, над Охотським морем, на Курильських островах і на Сахаліні? За чим тут шукаєте і що вас тут цікавить? Привезли нас сюди проти вашої волі. Чому ж немає вас над берегами Дніпра, над Чорним морем або озиським? Чому розміщують там переважно солдатів московської національності? Все це робить Москва для того, щоб знищити все, що українське, а так само і все те, що ніколи не було і не хоче бути московським”.

Наскільки ці інформації правдиві, а правда не виключена. Китай починає бити по найбільш вразливих місцях Совєтського Союзу. З. С.

Марія Струтинська

Я — НАЙМЕНША

(4)
На Новий Рік, тобто на таткові іменини, ми всі бажали щастя, чого він сам хотів, а потім всі йшли до церкви: татко буде там правити Службу Божу, а Ромко служити. Приходять листонші й приносять купу листів, а їх ми можемо відкрити, а там — карточки з пташками і квітками, золотом і сріблом покриті. А деякі, подвійні, мають всередині цілі домиків або каплиць, вони розсуваються, як живі. Я маю покладати їх на тяжку тацу, вони підуть тим часом до салону, а завтра я вже дистану їх для себе.

Як татко з нашими дітьми повернувся з церкви, то зараз починають з’являтися й сходяться учителі й учительки, їх збирається повна хата. Потому є для них велике друге сидіння. Наші хлопці й Іренка швидко піднімаються через шпарку між дверима на свого професора: пан Сайко так голосно сміється, а пані Руза так хохоче, вже стара, намаювала собі на лиці два червоні смуги.

Вже смеркає, як учителі роз’їжджаються. Тоді за ними борозенько роблять порядки, бо нездовго мають прийти інші гості.

Увечері приходять овецько-Лопатинський з панною Лопатинською, що є мого хресною матір’ю, і я дистану від неї срібні, позолочені лощечки з церквями. Приходять отець Клоп, який не має пані Клопової і вчить у школі релігії; приходять різні пані і пані з міста, а з Перегінською приїжджають пан Борачок з чорною борідкою і пані Борачкова, дуже висока і біла на лиці. Вони часом приїжджають до нас самі, а ми були

вліті у них. І ще пан Мавльчак з Мізузя і своєю панною Мавльчевою. Він має пірне на капелюсі, дуже любить нашого татка і завжди щось нам присилає: оленячі роги з правдивою головою, дуже великі, шкіру з оленя на череві для нас, забиту сарну, зайців, диких качок — але вони недобрі, їх чути вітром.

Татко каже, що ми не повинні крутитися між гостями, лишень сидіти в нашій покою, але декотрі гості й так передають нам цукерки в різних папірцях або помадки. Ромко ділять їх на рівні купки, і ми їх заїдаємо. А тут приїжджають пані Фізікова з величезними очима поправити собі лощечки і насипати на ніс мучило з маленького пуделочка. Вона щось до нас солоденько приговорює, але на нас навіть не подивляється, лиш крутиться перед lustrom суди й туди і туди себе оглядає. Потому Стефко показує нам такі самі муніти і так само викручується. Але Іренка не сміється з нами, вона сидить і щось думає. Може й вона хоче бути такою гарною панною.

Як уже певно всі гості поприходили, ми бажали ще подивитися до ідалів. Стіл страшно довгий, розсушений з обидвох боків і дуже гарно накритий величезним обручем. На самій середині стоїть килиш з букетом і з двома синіми, як небо, підставками, а на них — твердий зимовий виноград, помаранчі, мідяли в лущині, великі фіги з пуделка. Ми облизувалися і просимо Бога, щоб гості всього не з’їли і нам лишили щось на завтра. Коло тарілець та видільців з ножами стоять келишки білі й зелені, і Іренка каже, що ті зелені то на червоне вино, котре називається бургундсько. Ті всі вина, таткові й ті, що їх попросили гості, стоять на малім столі межі вікнами, там же є маленькі пукати фляшки з горілкою, червонною і зеленою, а в них так гарно відбиваються лампи. Але тут не можна довго попасати, приходять Ганя і нас виганяє, бо зараз буде вечеря. Вона нині убрана в білий фартушок, і Ромко каже, що вона через те така гоноровна. Іренка каже до Гані, що вона не має нічого наказувати, але також повинна йти за нами з ідалів.

Колі приходять літо, а ще

дишало, то я бавлюся сама під першою в саді паперівкою. Вона має таке низьке галуззя, що навіть я можу вилітати на неї і там сидіти, як у крилі. Під сподом є низенька лавка і росте травичка. Я бавлюся з господиню, таку біду, що має тільки одну грядку (наші правдиві грядки за хатою). Я їм собі бубітти моркву, петрушку, калусту і варю на каміньчику обід. Під другим деревом, грушкою, мешкає одна пані, але ми не знаємося. Потім на її хату напали розбійники, і вона втекла через вікно до мене. Ми борозенько замикаємо двері й вікна і тихенько сидимо. Прийшли жадарми з зеленими перами на капелюхах і забрали всіх розбійників, а ми дуже щасливі. Вона мені оповідає, що її вкрали були цигани, як вона була маленька і тоді показується, що вона моя рідна сестра, бо нам колись цигани вкрали таку дитину. Я їй вже ніколи більше не розлучимся.

Потому я бавлюся з Довбушем. Я мушу його кликати багатьох разів аж він прибіжить. Ми бажимо підіграти, щоб шийли сід, стежкою ме-

жи дерева, аж до паркану, де поле. Дивимось на ліс, він далеко, ледве його видно, а потому нам робиться дуже страшно, що з лісу може надбігти вовк — і ми так відітасуємо, аж я перевернулася. Довбуш оглядається за мною, вертається й ніхоча мене, чи не забилася я на смерть. Мене трохи болять кістки, як я встаю, але що тут нема ямий й немі перед ким плакати, то я біжу до Довбуша далі, аж на подвір’я.

Тим часом вже прийшов зі школи Стефко, бо його школа найближча. Він часом приносить в пернику яйця або дождох мишу і мене трохи пострашить, але нездовго перестав і вийде й за паркан, до Вічка. Він кидає торбу з кияшками на ганок, а сам вилізав на високу черешню і там напихався черешнями, котрі ще не червоні, лишень рожеві. І ще напихав собі повні кишені, а я дивлюся на нього догори і прошу його злізати, поки мама не зобачила. Потім Стефко ще трясє, що має силенку паперівкою, чи що не впаде, поки Ромка нема.

Тоді приходять зі школи на Горішу Іренка. Вона звичайно

ХРОНІКА УВАН У ЗДА

Наукові конференції Академії в лютому 1965 року

14 лютого: Секція античної історії. Доповідь Тетяни Іванівської — „Побут населення України першої половини першого тисячоліття нової ери за даними археології“.

14 лютого: Правнична секція. Доповідь д-ра Романа Лєзє — „Аграрна політика в Україні за німецької окупації в роках 1941-44“.

28 лютого: Пленарна конференція УВАН у США з доповіддю д-ра Омеїана Пріцака (звичайний професор Гарвардського університету) — „Політична географія євразійського степу XII століття та її відображення у „Слові о полку Ігоревім““.

Поповнення видань Академії

Замовлення надходять на невідні видання Академії, а також на капітальні публікації, видані в минулому, найбільше на „Історію української літератури“ Д. Чижевського (1), „Собор Св. Софії в Києві“ О. Повстенка. У лютому надійшло замовлення з Праги на комплект „Аналізів“ з Гамбургу на окремі випуски „Аналізів“.

Відкриття мистецької виставки Надії Сомко і Сергія Макаренка

6 лютого відкрилась виставка мистецьких творів Надії Сомко, яка виставила 44 картини олією, і Сергія Макаренка, що виставив 10 портретів, виконаних олією. Виставку відкрив проф. Д. Горняк, який говорив про творчість обох мистців. Після відкриття відбулась товариська зустріч.

Концерт Тамари Лихоль. 27 лютого відбувся вечір української пісні у виконанні Тамари Лихоль (ліричне сопрано). Акомпанював Ігор Сомовський. Мистці пожертвували увесь прибуток з концерту Академії.

Висвітлення фільму „Шевченко у Вашингтоні“

20 лютого у великій залі Академії висвітлено фільм „Шевченко у Вашингтоні“, режисер — Ю. Тарасюк, помічник режисера — Славомир Новицький.

Нові видання книжки І. Рєшетаря

Вийшло друге видання книжки дійсного члена Академії, проф. І. І. Рєшетаря: „Коротка історія Комуністичної Партії СРСР“ (М. Нью-Йорк). Це видання перероблене і доповнене.

Музей-Архів УВАН у ЗДА

У лютому надійшло: 29 книжок, 171 періодик, 32 одиниці ілюстративних матеріалів та 47 різних, всього 279.

З цих надходжень треба відзначити одержані від пані А. Крих рукописи спогадів її чоловіка Д. Криха, що охоплюють період з 1904 по 1939 рік і найповніше висвітлюють події, пов'язані з 1-ою світовою війною, революцією 1917 року на Полтавщині (Гадяч) і мандрівкою по Галичині з українським театром ім. М. К. Садорського (1930-1939). Уже приведено до хронологічного порядку окремі зошити і листки спогадів (всього 381 листок).

Від В. Шеря одержано видання німецькою мовою списку українських цукроварень 1942 р. з малою цукровою промисловістю України. Від Ю. Шенельова — два ескізи-проекти обкладинок роботи Я. Гніздовського. Також одержано матеріал від таких осіб: В. Андрійський (8), О. Архимонович (8), О. Грановський (3), Л. Грицик (3), Д. Гумєна (17), Г. Дмитрів (1), І. Кметів (1), І. Коваленко (1), М. Кравчук (1), А. Крих (4), І. Курах (1), Р. Лепкий (6), І. Лисак-Рудницький (9), М. Пежанський (13), Поль Половецький (1), Ст. Ріпечий (1), М. Садорський (2), П. Стасюк (1), В. Трембицький (2), Н. Осача-Яната (1), В. Чаплинко (1), Ю. Шевельов (13), А. Юрчиш (1).

У Музей-Архів йшла інтенсивна праця над упорядкуванням матеріалів. Переглянуто періодичні видання з архіву В. Дорошенка і відокремлено до спеціальної колекції всі видання, що мали персональні присвяти або ескізи праці В. Дорошенка над текстом статтей. Складено 95 нових карток. Продовжувалось опрацювання в картонової футляри комплектів періодичних видань за 1964 рік (31 комплект).

Грошові надходження до Академії в лютому 1965 року

Одержано \$100 від інж. Р. Гарник (Півд. Карол.) і \$30 від Ю. Логина (Гамільтон, Канада). Надходження по \$25: З. Бориспольсь (Н. Й.), А. Гудзовський (Н. Й.), І. Духницький (Н. Й.), А. Енгель (Н. Й.), Я. Міндюк (Н. Ф.), Я. Яременко (Шикаго), д-р М. Ярославська (Н. Й.), По \$20: д-р І. Базилевич (Род Айленд) і Вікторія Лаврена (Мінн.). По \$10: В. Андрійський (Н. Й.), О. Архимонович (Н. Й.), Ф. Бражник (Н. Й.), В. Давиденко (Н. Й.), С. Дембицький (Союзівка), Н. Кордиш-Головко (Мінн.), Р. Кришальський (Нью-Йорк), П. Кулик (Шикаго), М. Нешта (Н. Й.), Я. Стерко (Н. Й.), Ф. Украса (Солт-Лейк-Сіті), Ю. Ліщинський (Прінгтон, Нью-Дж.), надіслав \$8, І. Світ (Н. Й.) — \$6.81. Надіслали по \$5: О. Лівницький (Філадельфія), Р. Лепкий (Н. Й.), А. Статнікова (Н. Й.), К. Турянська (Честер, Па.), В. Яворський (Нью-Йорк).

За підписним листом ч. 61 через М. Чорнокошиского (Сан-Франциско) надійшло \$53, з них: М. Громицький \$20, С. Сорока — \$10, О. Лисак — \$5 і \$18 від 15 осіб. Через А. Гудзовського (Н. Й.)

надійшло \$17 від 10 жертводавців на зміну опалення в будинку Академії.

Замість квітів на могили

Пам'яті Осипа Добровільського — через Осипа Марусяка від рідних — \$25. Пам'яті Константина Шлемкевича — від К. Паньківського — \$10.

Стан оплати боргу за будинок Академії

В лютому 1965 р. заплачено Українському Народному Союзу \$500 в рахунок погашення боргу за будинок і виплачено відсотків \$195.94. За установку нового опалення в січні і лютому заплачено \$1200 і цим ліквідовано заборгованість. На 1 березня лишилось боргу за будинок — \$16.539.

Збирання Фондів до спеціальних фондів Академії

Академія тепер не дістає жодних дотацій на видання діяльності і може здійснювати видання лише шляхом збірок коштів. Пожертви, призначені на фонд певних видань, витрачаються лише на ці видання.

У лютому надійшли пожертви на такі фонди:

До фонду видання праці „Лєся Українка. Хронологія життя і творчості“ надійшло \$295 за підписними листами ч. 5 і 9 через П. В. Одарченка (Вашингтон), Пожертвували: П. Одарченко — \$50, Жіноча Секція при Об'єднанні Українців у Вашингтоні \$25, По \$10: Ю. Гулей, С. Залоченко, В. Г. Біровець, М. і С. Григор'єв, К. Денисенко, Л. Марголіна-Ганзен, М. Терпак, По \$5: М. Вартош, М. Бохно, К. Варварів, Д. Горюхін, Т. Дячок, В. Забіяка, С. Залесенко, О. Козак, І. Колос, К. І. Д. Корбутки, С. і Ф. Крайнець, М. Криворук, А. Кулик, М. і В. Кулій, Г. і С. Максимюк, І. Масник, Л. Окішневич, О. Старосольська, Ю. Старосольський, А. і Т. Фесенко, Ю. Філіпов, К. Шлопан, Б. Янісський. Також надійшло \$20 від М. Овчаренко (Шикаго), \$5 від Н. Небелюк (Саскатун, Канада) і \$2 від І. Ліщинського (Прінгтон, Н. Дж.).

Ф. Украса (Солт-Лейк-Сіті) надіслав \$5 до Фонду Т. Осмацьки і \$5 до Фонду В. Винниченка.

Почали надходити пожертви до новоствореного Фонду для видань праці О. Оглоблина: З. Бориспольсь — \$10, С. Піндух (Гаррісбург, Пенн.) — \$10, В. Загайкевич (Н. Дж.) — \$10.

Надходження до Фонду допомогти ім. Д. Дорошенка: З. Бориспольсь — \$10; по \$5: Г. Ефремова, А. Енгель, О. Радич; по \$3: Н. Осача-Яната і Т. Приходько. \$17 зібрано від 13 осіб за підписним листом.

Від Управи УВАН у ЗДА

Велика подяка усім жертводавцям, що своїми дарунками допомагають сплати боргу за будинок Академії і уможливають діяльність Академії. Велике признання всім жертводавцям до спеціальних фондів.

Продовжуємо збирати кошти на сплату боргу і на такі фонди: видання праці „Лєся Українка. Хронологія життя і творчості“, фонди шанування М. Ветухова і Т. Осмацьки, фонди „Аналізів“ і „Історичних збірок“, фонд видання праці О. Оглоблина, фонд допомоги українським науковцям. Всі пожертви надіслати на адресу:

Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the USA, 206 West 100 Street, New York, N.Y. 10025.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Божественна Літургія

(Бібліографічна довідка)

Книжка „Божественна Літургія“, історія-розвиток-пояснення, що її написав О. Мелетій М. Соловій, ЧСВВ, появилася 1964 року в Римі („Записки ЧСВВ, Секція I“), і представляє собою вибірково цінну книгу. Формат академічний, виданий, стор. 422 + XIV + 4 непагінковані, на дуже добром папері.

Крім слова від видавництва, передмови, пояснення скорочень та змісту, книга поділяється на дві основні частини, з яких перша охоплює історичне введення до Служби Божої, і поділяється на 5 розділів, а це: Загальні поняття про Службу Божу, Історичний розвиток Сл. Божої візантійсько-слов'янського обряду, Обрядовий розвиток Сл. Божої в Українській Церкві та 5-й розділ — Літургічні коментарі до візантійського обряду.

Ця перша частина своїми 5-ма розділами займає третину великої та надзвичайно цінної праці О. д-ра Мелетія Солов'я, і коли б ми хотіли основніше її проаналізувати, на те треба не лише багато місця, але й багато часу; тож ми обмежимося лише до коротенької довідки про цю монументальну працю.

Провідною лінією цієї праці — це не лише розвиток Божественної Літургії на протязі століть, але й її місце, її значення в лоні християнства взагалі, а в лоні християнської України зокрема. Це центр християнського служіння Богові, і відношення людини до Бога, Пізнати цей центр, зрозуміти його, зрозуміти Божественну Літургію і пізнати в її історичному розвитку так, як вона творилася, розвивалася в практичному служінні Богові на протязі довгих сторіч, — це й було завдання Авторів. І він це завдання осягнув.

Книга насичена багатством малодоступних матеріалів, прикладів та джерелових фактів, що її з великою користю прочитає кожна людина, що хоче справді пізнати, зрозуміти та вглибитися в зміст Божественної Літургії, і як центром християнського служіння Богові. Показано, ця книга служить також неабияким посібником для кожного священика, для студента.

Систематичне викладення матеріалу, пояснені та молитви — с доброю прикметою книжки, бо уважна людина, що читатиме її, має перед очима не лише хронологію історичного розвитку Служби Божої, але й хронологію її величчя.

Показник імен — с закінченням цієї монументальної праці було б добре, якби був поданий теж окремий список використаних праць автором.

Д-р М. С. Чарторийський

Загальні Збори Т-ва „Учительська Громада“ в Дітроїті

20-го березня відбулись загальні Збори Т-ва „Учительська Громада“ в Дітроїті.

Збори відкрив з релігійно-інформаційного Комітету проф. П. Гайда та подав цілія і потребу заснування вчительської організації. Своє твердження мотивував тим, що в Дітроїті є понад 80 вчителів, але їх голосу не чути в громадському житті. Особливо в справді шкільництва, навчання і виховання повинно Вчителство мати рішучий голос.

Проф. Гайда відчитав порядок нарад і запропонував обрати Президію.

Обрано Президію в такому складі: інсп. І. Білоус — президент, П. Гайда — секретар.

Проф. І. Стоянський говорив про завдання Т-ва та його праці для виховання молодого покоління. По доповіді відбулась дискусія, в якій взяли участь: інсп. Дольницький, проф. Боднарчук, проф. Кучер та інші.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Відчитано статут Т-ва „Учительська Громада“, опрацьований п. Коцуром, який, по переведенні дискусії прийнятий.

Посмертні згадки

ШИМКО ВАСИЛЬ, довголітній член УНСОЗУ, 310 Відділу — Т-ва Дітстер в Нью-Йорку, помер на 79-му році життя, дня 10-го квітня 1965 р. Похоронився в селі Веринь, пов. Жидичів. Був членом УНСОЗУ від 1923 року. Похоронив у смутку дружини Параскеви, сина Володимира і Михайла, дочку Катерину і трьох внуків. Похоронив відбудувати в селі, 14-го квітня 1965 р.

Вічна Його Пам'ять! М. Долгун, секр.

АГАФІЯ СТІЛЬБИЦЬКА, довголітній членка 1-го секретарки С-ва Преса, Богородиці — 112 Відд. УНС в Клівленді, Огайо, померла по довгій та важкій недугі, дня 30 січня 1965 р. в лікарні у Пармі на 71-му році свого трудово-любного життя. Похоронився в с. Ляшків Мирован, пов. Старий Самбір, Зах. Україна. До ЗДА прибула в 1927 році та незабаром після того вступила до УНСОЗУ, а зокрема до 112 Відд., до якого належала понад 37 років, в тому числі 18 років на пості відділової секретарки. Була свідомою українкою та живо цікавилася громадським життям, в якому брала завжди активну участь. Залишила в смутку: сестру Анну Третяк, швагрю Миколу Стрильбицького та братову Катерину Габрієльську. Похорон відбудеться дня 20-го лютого ч. р. при численній участі рідних, приятелів, односельчан та передусім членів союзової родини, до місцевих гр.-кат. Церкви в Пармі, а звідти на цвинтар св. Петра і Павла там же.

Вічна Його Пам'ять! Паралія Різун, преде.

ГЕЛЕН МОРОЗКА БУЗІЯК, членка „Української Січі“ — 39 Відд. УНС в Сиракузах, Н. Й., несподівано померла на 70-му році життя в Лейк-Ворт на Флориді. Похоронився в жалобі дочку Гелен, сина: Павла, Йосифа, Степана, Чарла та Григорія, сестру Анну в Торонто, 8 квітня і 4 пра-внуки. Похорон відбудеться 5-го лютого 1965 р. з пох. заведення до гр.-кат. церкви св. І. Христителя, а відтак на Вічній Спокоїні на церковній цвинтарі в Сиракузах, Н. Й. Останню пошану віддали По-близьку участь в похоронних обрядах — родина, Організація, приятелі та члени нашого Відділу.

Вічна Його Пам'ять! Управу Відділу

МАРІЯ ФІЛЬ, членка Б-ва св. І. Христителя — 230-й Відд. УНС в Нью-Йорку, Огайо, померла 17 лютого 1965 р. на 68 р. життя. Залишила в смутку 3 синів: Івана, Михайла, Юрія, 5 внуків. Похоронився в с. Соколов, пов. Лєво, Зах. Україна. Похорон відбудеться 20 лютого ч. р. з пох. заведення до церкви св. ап. Петра і Павла, при участі родичів, членів Відділу і знайомих. Похоронена на церковному цвинтарі.

Вічна Його Пам'ять! П. Лішак, секр.

АННА ЯРЕМА, довголітній членка Т-ва ім. полк. С. Ковалевського — 240 Відд. УНС в Клівленді, Огайо, померла по короткій та важкій недугі дня 7 березня 1965 р. в лікарні св. Родни в Пармі, Огайо на 63-му році свого трудово-любного життя. Похоронився в с. Соколов, пов. Лєво, Зах. Україна. Похорон відбудеться 20 лютого ч. р. з пох. заведення до церкви св. ап. Петра і Павла, при участі родичів, членів Відділу і знайомих. Похоронена на церковному цвинтарі.

Вічна Його Пам'ять! Андрій Стецяк, секр.

МАРІЯ ФІЛЬ, членка Б-ва св. І. Христителя — 230-й Відд. УНС в Нью-Йорку, Огайо, померла 17 лютого 1965 р. на 68 р. життя. Залишила в смутку 3 синів: Івана, Михайла, Юрія, 5 внуків. Похоронився в с. Соколов, пов. Лєво, Зах. Україна. Похорон відбудеться 20 лютого ч. р. з пох. заведення до церкви св. ап. Петра і Павла, при участі родичів, членів Відділу і знайомих. Похоронена на церковному цвинтарі.

Вічна Його Пам'ять! П. Лішак, секр.

АННА ЯРЕМА, довголітній членка Т-ва ім. полк. С. Ковалевського — 240 Відд. УНС в Клівленді, Огайо, померла по короткій та важкій недугі дня 7 березня 1965 р. в лікарні св. Родни в Пармі, Огайо на 63-му році свого трудово-любного життя. Похоронився в с. Соколов, пов. Лєво, Зах. Україна. Похорон відбудеться 20 лютого ч. р. з пох. заведення до церкви св. ап. Петра і Павла, при участі родичів, членів Відділу і знайомих. Похоронена на церковному цвинтарі.

Вічна Його Пам'ять! Андрій Стецяк, секр.

МАРІЯ ФІЛЬ, членка Б-ва св. І. Христителя — 230-й Відд. УНС в Нью-Йорку, Огайо, померла 17 лютого 1965 р. на 68 р. життя. Залишила в смутку 3 синів: Івана, Михайла, Юрія, 5 внуків. Похоронився в с. Соколов, пов. Лєво, Зах. Україна. Похорон відбудеться 20 лютого ч. р. з пох. заведення до церкви св. ап. Петра і Павла, при участі родичів, членів Відділу і знайомих. Похоронена на церковному цвинтарі.

Вічна Його Пам'ять! П. Лішак, секр.

АННА ЯРЕМА, довголітній членка Т-ва ім. полк. С. Ковалевського — 240 Від